

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **F. D.**
bytem G.. P. 300/12, X O.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2017, č. j. KUOK 15254/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 19. 10. 2016, č. j. SMOL/232960/2016/OARMV/PNL/Sme.
2. Rozhodnutím magistrátu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. b) a dále ze spáchání úmyslného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

3. Prvého přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 17. 6. 2016 kolem 11.50 h v Olomouci na ulici Kafkova řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. VW Golf, RZ X, v takové době po požití jiné návykové látky, po kterou byl ještě pod jejím vlivem. Podle znaleckého posudku ze dne 2. 8. 2016 vyhotoveného Ing. I. V., CSc., znalcem v oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, byla chemickým toxikologickým vyšetřením v krevním vzorku žalobce prokázána přítomnost tetrahydrocannabinolu (THC) v koncentraci 7,3 ng/ml.
4. Druhého přestupku se žalobce dopustil tím, že jako řidič motorového vozidla při kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz.
5. Svým jednáním žalobce porušil § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu.
6. Za přestupky byly žalobci uloženy pokuta ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců od právní moci rozhodnutí.
7. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč a náklady na vyhotovení znaleckého posudku ve výši 5 000 Kč.
8. Žalobce v **žalobě** namítal, že bylo porušeno jeho právo na to, aby v jeho věci rozhodovala příslušná úřední osoba. V řízení došlo k porušení tohoto práva žalobce tím, že rozhodnutí o přestupku vydala jedna úřední osoba a jiná vydala následné usnesení. O změně úřední osoby nebyl žalobce informován. Přestože žalobce v odvolání toto pochybení namítl, žalovaný tuto vadu nenapravil.
9. V rámci odvolání žalobce vznesl námitku podjatosti, avšak žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání, aniž bylo o námitce podjatosti rozhodnuto. Rozhodnutí o odvolání bylo vydáno předčasně. Tuto vadu nelze zhojit v řízení o mimořádných opravných prostředcích. Rozhodnutí o námitce bylo vydáno až dne 8. 2. 2017.
10. Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání nevypořádal s námitkou žalobce, že nebyl zpraven o změně úřední osoby.
11. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že změna oprávněné úřední osoby dne 1. 11. 2016 nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Ani ze skutečnosti, že o námitce podjatosti bylo rozhodnuto po vydání rozhodnutí o odvolání, nelze dovozovat nezákonnost rozhodnutí o odvolání. Žalovaný byl přesvědčen o zákonném postupu správních orgánů obou stupňů a o neporušení procesních práv žalobce.
12. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
13. K zániku odpovědnosti za přestupky podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) nedošlo, neboť přestupky byly spáchány dne 17. 6. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 10. 2. 2017.
14. Dále soud konstatuje, že skutkové podstaty obou přestupků podle účinné právní úpravy existují i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto

posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

15. Soud ve vztahu k souzené věci zjistil **ze správního spisu** z oznámení o podezření ze spáchání přestupku jeho spáchání tak, jak je popsáno výše.
16. Ve vztahu k žalobním námitkám soud zjistil, že meritorní rozhodnutí magistrátu o přestupku ze dne 19. 10. 2016 vydala oprávněná úřední osoba Mgr. V. S. H., která byla jako oprávněná úřední osoba určena podle záznamu magistrátu ze dne 13. 7. 2016.
17. Úředním záznamem ze dne 1. 11. 2016 byla určena jako oprávněná úřední osoba ve věci Mgr. et Bc. Š. H., DiS. Tato osoba po podání odvolání vydala usnesení, kterým žalobce vyzvala k doplnění odvolání. V doplnění odvolání žalobce uvedl: *„Usnesení k doplnění odvolání vypracovala úřední osoba, která neprojednávala přestupek. Z těchto důvodů vznášíme námitku podjatosti, jelikož jsem nebyl zpraven o tom, že došlo ke změně úředně pověřené osoby“*. Na základě uvedeného žalobce navrhl, aby správní orgán *„v souladu se zákonem vyřešil námitku podjatosti a poté vyzval k doplnění odvolání o odvolací důvody v souladu se zákonem“*.
18. Příkazem ze dne 1. 2. 2017 žalovaný konstatoval, že magistrát byl nečinný, nevyzval žalobce k doplnění údajů v námitce podjatosti. Žalovaný magistrátu přikázal, aby vyzval žalobce k doplnění údajů v námitce podjatosti, zejména proti které úřední osobě námitka směřuje, z jakých konkrétních důvodů a následně aby o námitce magistrát rozhodl či k námitce nepřihlédl.
19. Rozhodnutím ze dne 2. 2. 2017 žalovaný rozhodl o odvolání a přezkoumal zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí a jeho věcnou správnost v plném rozsahu. K námitce podjatosti žalovaný uvedl, že dne 1. 2. 2017 vydal příkaz k bezodkladnému posouzení námitky podjatosti a případnému rozhodnutí o ní. Za stavu, kdy by byla oprávněná úřední osoba shledána podjatou, nastaly by důvody pro mimořádné opravné prostředky a posouzení v přezkumném řízení.
20. Usnesením magistrátu ze dne 8. 2. 2017 byl žalobce vyzván k doplnění námitky podjatosti o skutečnost, vůči které úřední osobě námitku podává. Tato výzva byla žalobci doručena do vlastních rukou dne 10. 2. 2017. Podle obsahu správního spisu žalobce námitku nikdy nedoplnil.
21. Usnesením ze dne 6. 3. 2017 magistrát rozhodl, že Mgr. et Bc. Š. H., DiS., není vyloučena z úkonů správního orgánu v řízení o přestupku. Podle odůvodnění původně určená oprávněná úřední osoba odešla na mateřskou dovolenou a agenda byla předána nově určené oprávněné úřední osobě. O tom byl do spisu učiněn záznam. K tomu, aby vznikly pochybnosti o podjatosti konkrétní úřední osoby, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě. Nic podobného v daném případě nepřipadá v úvahu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 3. 2017. Žalobce ho převzal osobně, do vlastních rukou dne 13. 3. 2017. Odvolání proti němu nepodal, jak soud při jednání zjistil z magistrátem doručeného stejnopisu opatřeného doložkou právní moci.
22. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
23. Předně soud konstatuje, že o věci rozhodoval v souladu s § 56 s. ř. s. podle pořadí, jak mu napadla, protože o přednostní vyřízení žádný z účastníků řízení nežádal.

24. První žádosti o odročení jednání ze zdravotních důvodů ze dne 16. 2. 2018 (s doloženou zprávou urologa o akutní prostatitidě) soud vyhověl a jednání odročil. Dne 9. 3. 2018 došla soudu žádost o odročení jednání (nařízeného na den 13. 3. 2018) z důvodu dlouhodobě plánované a již uhrazené dovolené. Soud telefonicky sdělil žalobci, že žádosti o odročení nevyhoví a jednání se bude konat. Žalobce zapisovatelce sdělil, že doloží potvrzení od lékaře, že se nemůže jednání zúčastnit.
25. Soud nevyhověl druhé žádosti žalobce o odročení jednání proto, že tuto svou žádost žalobce nijak nedoložil. Navíc tvrzení, že šlo o dlouhodobě plánovanou dovolenou, by znamenalo, že žalobce tuto skutečnost mohl uvést v první žádosti o odročení, kde by dobu dovolené vyloučil z možných termínů jednání. Tak však žalobce neučinil. Nadto jeho ústní tvrzení v telefonátu, že doloží lékařské potvrzení, vyvolává pochybnosti o důležitých důvodech, jak je má na mysli § 49 s. ř. s. Pouze z důležitých důvodů může soud jednání odročit.
26. První žalobní námitkou žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože se žalovaný nevypořádal s námitkou podjatosti. Tato námitka není důvodná. K námitce podjatosti žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „dne 1. 2. 2017 vydal příkaz k bezodkladnému posouzení námitky podjatosti a případnému rozhodnutí o ní. Za stavu, kdy by byla oprávněná úřední osoba shledána podjatou, nastaly by důvody pro mimořádné opravné prostředky a posouzení v přezkumném řízení.“ K námitce podjatosti se tedy žalovaný srozumitelně vyjádřil a uvedl skutečnosti, které korespondují se správním spisem, jak soud citoval výše.
27. Neopodstatněná je žalobní námitka, že žalobce měl být vyrozuměn o tom, že došlo ke změně oprávněné úřední osoby. Podle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „správní řád“), *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.* Magistrát učinil záznam o prvé i druhé oprávněné úřední osobě v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu, jak soud citoval ze správního spisu výše. Obsahem správního spisu není žádná žádost žalobce o sdělení identifikačních údajů o oprávněné úřední osobě. Ostatně, ani sám žalobce netvrdí, že by takové údaje od magistrátu požadoval. Ze znění § 15 odst. 4 správního řádu neplyne povinnost správního orgánu informovat účastníka řízení o oprávněné úřední osobě. Ani smyslem a účelem tohoto ustanovení taková povinnost není. Ostatně, po celou dobu správního řízení a soudního řízení správního žalobce neosvětlil, jaký negativní dopad do jeho právní sféry měla změna oprávněné úřední osoby. Žalobce totiž po celou dobu těchto řízení žádnou konkrétní námitku podjatosti nevzněl.
28. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
29. Žalobce neuvedl dosud žádná tvrzení o poměru kterékoli z oprávněných úředních osob k věci, k žalobci nebo jeho zástupci, že by mohly mít jakýkoli zájem na výsledku řízení, žádnou indicii, kterou by vůbec bylo třeba zvažovat, zkrátka neuvedl vůbec nic.
30. A právě tato skutečnost byla důvodem k zamítnutí žaloby.

31. Posuzování podjatosti by mělo vždy odrážet princip, dle kterého nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Integrální součástí práva na spravedlivý proces, tak jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny, je garance toho, aby ve věci rozhodovala nezávislá a nestranná osoba (ať již soudce, či úřední osoba ve správních řízeních). Nestrannost a neaujatost této osoby je jistě jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). V tomto smyslu je také koncipováno ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu
32. Smyslem právního institutu „vyloučení úřední osoby z rozhodování“ je zamezení podjatým osobám bezprostředně se podílet na výkonu státní správy. Účastník řízení má právo na informaci, kdo je v dané věci tzv. oprávněnou úřední osobou, tedy osobou, která „vyřizuje jeho věc“, což musí být také zaznamenáno ve spise (srov. § 15 odst. 4 správního řádu), do kterého má podle ustanovení § 38 uvedeného zákona právo nahlížet. Při řízení, které je zahájeno z moci úřední, musí být v oznámení o zahájení řízení mimo jiné uvedeno jméno, příjmení, funkce nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby (srov. § 46 odst. 1 uvedeného zákona). Tak se v daném případě v usnesení magistrátu ze dne 22. 8. 2016 i stalo.
33. Posuzování vyloučení z rozhodování úředních osob, jež se účastní rozhodování věci ve správním řízení, by se mělo řídit stejnými zásadami, jakými je ovládáno posuzování vyloučení soudců z rozhodování soudních věcí.
34. Je-li tedy zřejmé, že se z několika účastníkem zpochybněných úředních osob bude na výkonu pravomoci správního orgánu podílet pouze určitá osoba (oprávněná úřední osoba), je účelné se zabývat otázkou podjatosti této osoby. Právě proto vyzval magistrát žalobce k upřesnění a doplnění námítky podjatosti, aby tuto otázku mohl řádně posoudit.
35. K vyloučení oprávněné úřední osoby musí existovat důvod. V případě, že tomu tak není a že tedy nic nebrání v tom, aby úřední osoby, které byly pověřeny k vyřízení věci, ji skutečně vyřizovaly, postrádá zkoumání podjatosti smysl, neboť vůbec není dán důvod ke změně okruhu osob, které mají věc vyřizovat.
36. Usnesení o námitce podjatosti je svojí povahou spíše usnesením deklaratorním, neboť podjatost je stav, který nastává ze zákona, jsou-li splněny zákonem stanovené předpoklady. Deklaratorní rozhodnutí nečiní z fakticky nepodjaté osoby osobu podjatou a naopak (srov. Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. Praha, BOVA POLYGON 2012, str. 182). Ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odkladný účinek odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno. V obdobných případech správní orgány I. stupně mohou pokračovat v řízení proti žalobci již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti, byť samozřejmě nesou riziko, že odvolací orgán by mohl mít na námitku podjatosti jiný názor (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012–32). Vyřízení námítky podjatosti, byť nepravomocné, předcházející vydání rozhodnutí ve věci samé splňuje zákonné požadavky pro vydání rozhodnutí ve věci samé.
37. Za tohoto ustáleného stavu judikatury by se mohlo jevit, že rozhodnutí žalovaného o odvolání v souzené věci bylo skutečně předčasné, jak namítá žalobce.
38. Avšak rušit zákonné a věcně správné rozhodnutí vydané nepodjatou osobou jen proto, že o vůči ní směřující námitce podjatosti nebylo před vydáním rozhodnutí ve věci samé

pravomocně rozhodnuto a odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek, by bylo formalismem. Naopak zjevnou a nepochybnou vadou řízení s vlivem na zákonnost, by bylo vydání meritorního rozhodnutí podjatou úřední osobou, bez ohledu na to, jak se správní orgán s namítanou podjatostí vypořádal. Otázku podjatosti je třeba posuzovat nikoliv čistě formálně, ale materiálně.

39. Rozhodnutí o námitce podjatosti nelze podrobit samostatnému soudnímu přezkumu a správní soud se s namítanou podjatostí vypořádává až v rámci přezkumu meritorního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33). Podle tohoto rozsudku za běžných okolností by soudu nic nebránilo, aby vyčkal na pravomocné rozhodnutí o podjatosti oprávněné úřední osoby, avšak i v takovém případě by soud byl povinen zabývat se materiální stránkou věci. Zjistil-li by k žalobní námitce, že o věci rozhodovala osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o její nepodjatosti, byl by povinen rozhodnutí ve věci samé pro tuto vadu zrušit. Jakkoliv totiž nemusí být ani rozhodnutí vydané podjatou osobou nutně nesprávné či nezákonné, existuje zde důvodná pochybnost o objektivitě projednávání a rozhodování věci a tím dochází k porušení článku 36 odst. 1 Listiny, který stanoví, že každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Souslovím „u jiného orgánu“ je nepochybně třeba rozumět i správní orgány.
40. Ústavní soud uvedený článek vyložil mimo jiné i v usnesení ze dne 25. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 1062/08: *„[i] když toto ustanovení výslovně nevyžaduje, aby i "jiný orgán" vykazoval atributy nezávislosti a nestrannosti tak jako soud, z jeho účelu, jímž je vymezení základních principů spravedlivého řízení, vyplývá nutnost širší interpretace. To se ostatně "na úrovni podústavního práva" projevuje i zakotvením institutu vyloučení z projednávání a rozhodování věci pro podjatost do jednotlivých předpisů upravujících proceduru. Pokud jde o správní orgány, pro jejich rozhodovací činnost se sice logicky nepředpokládá nezávislost, nestrannost již ale ano. Nestranností je totiž třeba rozumět objektivní, předem nezajatý přístup pověřených osob k posuzování, řešení a zejména rozhodování právních věcí, a ten je nutno vyžadovat v případě všech státních orgánů. Jiný výklad by ve svém důsledku založil procesní nerovnost, a otřásl by tak důvěrou v právní stát (jak o tom stěžovatel hovoří), jehož posláním je mimo jiné i zajistit neutrální a objektivní rozhodování jeho orgány. Námitka podjatosti úředníka rozhodujícího ve správním řízení, byť nejde o instituci soudního typu, tedy může mít ústavněprávní rozměr.“*
41. Pokud by soud naopak dospěl k závěru, že rozhodnutí vydala oprávněná úřední osoba, u které nelze žádný důvod podjatosti předpokládat, nemá bez dalšího důvod rozhodnutí ve věci samé rušit. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani absence pravomocného rozhodnutí o nepodjatosti oprávněné úřední osoby. Skutečnost, že odvolací orgán odmítl o odvolání rozhodnout, nemůže sama o sobě mít jakýkoliv vliv na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci samé.
42. V souzené věci na rozdíl od odkazované věci rozhodnuto o námitce podjatosti bylo, a to magistrátem dne 6. 3. 2017 tak, že oprávněná úřední osoba není vyloučena z úkonů ve věci přezkoumávaného řízení. Odvolání proti tomuto usnesení žalobce nepodal a usnesení nabylo právní moci dne 29. 3. 2017.

43. Žádné důvody podjatosti žalobce magistrátu nesdělil, a to ani na výzvu ze dne 8. 2. 2017, ani žalovanému v průběhu odvolacího řízení, ani po skončení správního řízení žádnému ze správních orgánů. Žalobce žádný důvod namítané podjatosti neuvedl v žalobě ani v průběhu celého soudního řízení správního a ani u jednání soudu prostřednictvím zmocněnkyně. Soud tedy neměl materiálně ani co přezkoumávat, stejně jako správní orgány obou stupňů. Žádná pochybnost ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu v celé věci nevystala. Proto nebyl žádný důvod rušit žalobou napadené rozhodnutí, postup správních orgánů v řízení o námitce podjatosti neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
44. K tvrzení zmocněnkyně (matky) žalobce, že se žalobce podrobil odběru krve o vlastní vůli, soud podotýká, že podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 17. 6. 2016 se žalobce odběru podrobil na výzvu, sám ji nepožadoval. Tento záznam žalobce podepsal a jeho podpis je shodný jako na dalších listinách ve správním spise. V úředním záznamu Policie ČR ze dne 17. 6. 2016 o průběhu zastavení vozidla, kontroly řidiče a dechové zkoušce a orientačním testu na jinou návykovou látku testem DrugWipe 5S je uvedeno, že žalobce byl ve vozidle sám. Toto tvrzení je v rozporu s tvrzením zmocněnkyně, že jela v danou chvíli s žalobcem ve vozidle a byla přítomna kontrole.
45. Soud se z výše uvedených důvodů v tomto konkrétním případě ztotožnil s právním názorem žalovaného, že v případě neodůvodněné námitky podjatosti mohl rozhodnout o odvolání žalobce a nebylo to předčasné.
46. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 13. března 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně